

Az időskor boldogsága

Legtöbb ember az utolsó negyed életét is szeretné értelmesen leélni. Mert a nyugdíjjal belép az életünkbe egy új életforma, és a régi vágyak megvalósításának időszaka. Megfigyeltem sok ember nyugdíjba menés után a semmittevés és a kocsmá látogatásán kívül nem tesz semmit, nem érdeklődik semmi. Ez a szemlélet és életmód rövid időn belül a temetőben ér véget. Az értelmes munka az idős embert jövőtervezésre, gondolkodásra, új ismeretek megszerzésére, sőt új barátok megismerésére serkenti és nem utolsó szempont, munkájával kiegészíti a nyugdíját. Ilyen és ehhez hasonló gondolatok vittek engem egy bozótos, gazos, elhanyagolt hegyoldalhoz. Aztán az egész család kivonult terepszemlére a szép kilátás, a jó levegő, a csend meggyőzött mindannyiunkat, hogy ez a földdarab a miénk legyen. Nevet is adtunk a frissen szerzett birtokunknak, a keresztségbe Pampa nevet kaptak.

A hegy lábánál nagy magas fű tenyészett, ami az afrikai szavannák pampa fűvére emlékeztetett. Aztán már az egész család csak úgy emlegette, hogy megyünk a pampára. Ez a pampa aztán adott nekünk bőséges munkát, mire minden bokrot, fát, gyökerestül kiszedtünk. Kifelé menet már az úton is gyönyörködhet az ember a mezei virágok orgiájában, ahogy elkápráztatják a szemet és betöltik a szívet szépségükkel. Közvetlen az út mellett vadrózsa bokrok pompáznak rózsaszín szirmaikból rózsaszín illat száll.

Aztán a pipacsok piros virágja virít kis a repce sárga színe közül, vadbükköny rózsaszíne integet a cigányzab mögül, pásztortáska apró virágja fehérlik a szarkalábak kékjével, és e hatalmas csokor fölé magasodik a számartövis szürkészöld levele. Festő ecsetére való kép, hogy sokan és sokáig láthassuk ezt a természet adta gyönyörű képet.

Az oldalon volt egy romos pince, amit kitakarítottunk, az előtte lévő összedőlt présházat eltalicskáltuk, máris volt egy **enyhet** adó hely ahova betudtunk ülni. A pincére ajtó került és máris volt a szerszámoknak zárható helye. Ezen működésünket a falu úgy értékelte, hogy nem vagyunk normálisak, hogy ilyen munkába belekezdünk. Ezt többször értésemre is adták, ki finomabban, ki nyersebben. Addig-addig járt ki az egész család, míg egyszer csak elfogyott a bozót. Józsi bácsi egy arra járó gazda őszintén összefoglalta a falu véleményét „Janikám, mikor ti ebbe belefogtatok, mindenki bolondnak nézett benneteket. Őszintén hozzátette, még én is. De higgyétek el nekem, nemsokára irigyeitek is lesznek. Ha valaki értelmét látja a munkának az a munka nem nehéz, az a munka gyorsan megy. Olvasta valahol, hogy Oroszországból Szibériába száműzték az embereket kísérlet képen kavicsot talicskáltattak velük a tengerbe, ez teljesen értelmetlen munka volt, valamennyien beleőrültek. Józsi bácsi ilyen és ehhez hasonló történetekkel rukkolt elő, ahányszor csak találkoztunk, talán tudatosan, vagy tudat alatt, de segített vele. Feri a szomszédom pincéjében pedig, he kijött, mindig áldoztunk a hegy szellemének egy- két pohár borral, hogy segítsen minket és több erőnk legyen. Aztán vettünk babot, krumplit, kukoricát,

dinnyét, paprikát, paradicsomot, zöldségfélét. Minden szép lett, minden bő termést adott. Igaz, hogy rengetget dolgoztunk vele. Szerettem ezt a munkát, bár estefelé nagyon elfáradtam, sokszor alig vonszoltam magam. Volt úgy, hogy olyan formán voltam, mint Bicskei bácsi, aki úgy imádkozott „adj uram annyi erőt, hogy letudjak feküdni, majd reggelre összejön annyi, hogy feltudok kelni” Őszre aztán összehordtunk annyi téglát, hogy az összedőlt helyére építetünk egy kis tanyát. Ha kimentünk már nem ért bennünket a szél, az eső volt hova leülni, ha enni akartunk. Malteroztunk, meszeltünk, és a még nemrég romok helyén egy szép kis tanya állt. Valahonnét tűzhely is került és főztem is rajta olyan egyszerű tanyai ételeket, paprikás krumpli, lecsó, öröm volt nézni a kis unokákat, hogy ettek, hogy dicsérték „Papa, te ,de finomat tudsz főzni”

A teraszok benépesedtek szőlőtőkékkel, a karók úgy álltak mellettük sorba, mint a katonák. Pompázott minden, kezdtek már érni az első gyümölcsök a munkánk gyümölcse a fáradságunk első fizetsége. A természet fizetett, a természet tette a dolgát. Nem kell égrengető esetnek történni, hogy egy kis öröm érje az embert. Mivel sokfélék vagyunk, így örömeink, bánataink is sokfélék, sokszor furcsák szokatlanok és ezt ki így, ki úgy éli át. Nekem az is nagy öröm, ha egy egresbokron pár szem egres kövéren, pocakosan sütkérezett a napon. Később akis cseresznyefán láttam egy szem pirosodó cseresznyét, ami olyan szégyenlősen kandikált ki a levelek közül, mintha szégyellni kellene, hogy csak egy szem egyedül van. Amint üldögélnek a hűvösön, nézte a diófa mélyzöld leveleit, hosszú szép hajtásait a libbenő szél egyszer csak elém tárja első termését, négy szem diót. Felkelek, körül járom, nem akarok hinni a szememnek, de a tény az tény, örömben megsimogattam a fa derekát. Utána jó ideig azon gondolkodom, vajon hogyan csinálta ez a kis diófa, hogy idáig nem vettem észre. Biztosan meglepetésnek szánta az első termést, de a csalafinta szél, mint a pletykásasszony elárulta a titkát. A szőlőtökén is egy fürt szégyenlősen kínálta magát, mint az eladólány, kék szemével szinte kikacsint a levelek közül, hogy vegyen észre, már érik. Istenem mennyi kis öröm és mind az enyém, amit nem vehet el senki. Most még a rádiót sem kapcsolom be, függetlenítem magam az emberiségtől, csak a természet hangjait hallgatom és élvezem a tökéletes nyugalmat. Kint ülünk a tanya előtt a feleséggel itt nyugalom, van, mert ez a nyugalom földje. Egy sárgarigó az öreg cseresznyefa száraz ágán állva olyan füttykoncertet csap, hogy öröm hallani. Ettől aztán olyan nyugalom száll rám, hogy leragadnak a szemeim. Vagy fél órát szundikáltam, amikor egy szemtelen légy kedveskedése felébresztett. A rigó újra kezdte, vagy talán abba sem hagyta. A langyos szél játékosan beletúrt a hajamba, mintha csak vigasztalni akarna az ébredés után.

Feküdtünk a nyugágyban két megöszült hajú ember élveztük a természet minden áldását, a csendet, a jó levegőt, a napfényt. Ez a nyugalom – ez boldogság ez az öregkor öröme, de sok ilyen nap kellene még!

Megsimogatom öreg párom kezét és elindulunk a hegyoldalnak, hogy megszabadítsuk a szőlőt az erőszakos gyomoktól. Az este ahogy közeleg, meg –

meg ropogatjuk fáradt csontjainkat, elnézünk a messzi tájra, mely úgy terül elénk, mint egy megfeszített hatalmas tájkép. A nap elbújik a hegy mögött, a fák árnyékukat vetik a földre, a langyos esti szél megszáritja a hátunkon a vize inget. Összeütjük a kapáinkat, hogy hulljon le róla a föld. Az esti harangszóval lassan elballagunk egy szép, nyugodt verőfényes napot viszünk a szívünkbe haza.

Utószó

Lehet, hogy amit itt leírtam az sokaknak nem boldogság. És ne tudtam írni a nagy vagyonról, külföldi útról, szép drága autókról, nyaralásról. Én írtam a szerény nyugdíjas morzsányi örömről, amit fölcsipeget, amiből él. Írtam az öregkor szorgalmáról, talán sokak által kimosolyogni való boldogságról. Írtam az öregkor mosolyáról, humoráról, ez kísérjen bennünket végig az életen, mint az esti harangszó a hazafelé vezető úton.